Kalkınsın Coca Cola, Kâtil İsrâil Kahrola!

Tenakuz ve çelişkilerin hayli fazla olduğu bir iklimde hayat sürüyoruz. Öyle ki; adına Müslüman denilen kimse Kâbe örtüsüne yüzler sürüp Türkiye'ye şeriat gelmemesi için dua edebiliyor. Cebindeki limitleri yüksek kredi kartlarını gayet normal kabul eden faiz müptelası konjonktür Müslümanı, Haremde bütün hissiyatıyla(!) "Lebbeyke Yâ Allah" diyebiliyor. Öte yandan Şeriat düzeni istediğini söyleyen ve bunu ispata yönelik sabahlara dek afiş asıp slogan atan mücahit, sabah namazını kılmayabiliyor. Bütün türleriyle alkolik maddelerin ticaretini yapan bir dükkânın giriş kapısının üstünde "Allah'ın dediği olur" yazabiliyor. Dünya genelindeki Müslüman katliamlarına sessiz kalmamak amacıyla mitingler düzenleyip meydanlarda boy gösterisi yapan müminler sıcakladıklarında serinlemek için en ideal çare olarak Coca Cola'yı bulabiliyorlar. Ve bunlara benzer daha nice garabet manzaraları…

Yazının başlığından da anlaşılacağı üzere biz bu makalede bahsini yaptığımız garipliklerden bir hayli yaygın olan sadece birisi üzerinde duracağız: Coca Cola marazı. Her gün öldürülen Müslümanlar, tahrip edilen beldeler, tecavüz edilen ırzlar ve namusların güçlü finansörlerinden birisini inanılması güç bir gayretle desteklemekteyiz. Esasında bir destek eyleminden öte bir aşk, tutku ve bağışıklıktır bizimkisi. Seri katillerin maddî destekçisi Coca Cola'yla talak kabul etmez bir nikâhımız var sanki. Şimdilerde kola kutularının üzerlerine yazılan Müslüman Türk isimleri bu söylediğimizin teyidi sayılmaz mı? En kutsal ay kabul ettiğimiz Ramazan'da iftar sofralarımızın bile vazgeçilmezi değil midir Coca Cola? Gafletin zirve yaptığı zamanımızda işlemekte ısrar ettiğimiz bu destek faaliyeti neticesi itibarıyla türlü hengâmelere gebe gözükmektedir. Yemek için girdiğimiz hemen hemen her Restoranda, oturduğumuz çay bahçelerinde ve sair işyerlerinde bahsettiğimiz Coca Cola nikâhının çok bariz ve net fotoğraflarını görüyoruz.

Allah sizleri nehyediyor

Dün Müslümanları sıkboğaz eden, reva görmedikleri eziyet bırakmayan Mekke müşrikleriydi bu günse küresel güçler. Dün oluk oluk Müslüman kanı akıtan Mekke sokaklarıydı bu günse Gazze, Myanmar ve Doğu Türkistan. Bütün bunlarla birlikte Dün'de olmayıp bu günde fazlasıyla mevcut olan bir durum var: cellâdına meftun olmak durumu… Aynı safta oldukları Müslümanlara kavlî veya fiilî yardımda bulunmak şöyle dursun, karşı saftakileri boykota dahi muktedir olamayan ve cılızlığı çaresizliğiyle müsabaka eden bir İslam âlemi var karşımızda. Dün Ümeyye' nin elinde köle olan Bilal b. Rebaha'lar, bütün baskı ve cefalara karşı "Allahü ehad" diye haykırarak ilan etmişti hakiki manadaki özgürlüğünü. Selman-ı Farisî' leri hurma bahçelikleri mukabilinde hürriyetine kavuşturan Allah Resulüydü evvel zamanda. Şimdi zâhirî anlamdaki özgürlüğüyle kandırılarak, tepeden tırnağa "kimi hindu, kimi yamyam kimi bilmem ne bela" kimselerin köleleştirdiği zavallı Müslümanları kim özgürlüğüne kavuşturacak?

Kuran-ı Kerim çocuk katillerine, ırz düşmanlarına en ufak bir meyil

gösterilmemesi gerektiğini ifade eder. Konuyla ilgili ayet-i kerime bunun ispatıdır. “Zulmedenlere azıcık dahi meyletmeyin, sonra size ateş dokunur” (Hûd 113) Küresel eşkıya ile dostluk yapma, onlara destek olma şöyle dursun, en ufak bir meylin dahi ne denli bir cürüm olduğunu bir de şu ayetin dilinden dinleyelim: “Allah yalnız sizinle din uğrunda savaşanları, sizi yurtlarınızdan çıkaranları ve çıkarılmanız için onlara yardım edenleri dost edinmenizi yasaklar.” (Mümtehine, 9) Evet, Allah Teâlâ bizlere, dün zulmettiği insanlarla tarihe geçen Kazıklı Voyvoda’ nın aynı zihniyetteki nesline yardımcı olmayı, meyletmeyi, onlara sevgi beslemeyi yasaklıyor. Cenab-ı Hak bizleri, hakkımızda tarihten bu güne hiçbir zaman iyi rüya görmemiş Haganah, Irgun, Stern gibi Siyonist çetelere maddî veya manevi en ufak bir irtibattan dahi nehyediyor. 1948’lerde Filistinde milyona yakın Arap sayısını yaptıkları sürgünler ve katliamlarla yüz elli bine indirmeyi başaran haydutlarla işbirliği yapmaktan alıkoyuyor seni Yaratan… Onun için sen bu günkü duruşunla “baba katiliyle baban bir safta” cümlesinin ifade ettiği acı portreye makes olamazsın.

Ne neye tekâbül ediyor?

Mutat hale gelmiş cürümler, ehramı altüst eden gaflet manzaraları, sonucu itibarıyla büyük yıkımların habercisi olan “düşmanla kol kola dostluk fotoğrafları” filhakika tarihteki fî sayfaları açar ve onlara tekabül eder. Gazze duvarlarının her gün ağıt yaktığı katliam manzaralarına aldırış etmeksizin halen sürdürülen diyalog faaliyetleri suçsuz yere öldürülen şu kadar Peygamberlerin kutsi hatırasını ayaklar altına alır büyük bir yüzsüzlükle. Değişen pek de bir şey yoktur aslında. Dün suçları (!) “insanlığı kula kul olmaktan kurtarıp, sadece Allah’a ibadet ve Tağutlar’dan içtinap etmeye çağırarak” (Nahl, 36) onları hakiki hürriyetle tanıştırmaktan başka bir şey olmayan Peygamberleri öldüren dedelerin aynı zihniyetteki torunları miras olarak telakki ettikleri vazifelerini büyük bir hassasiyet ve itina ile ifa etmekteler. Bunun için Kitab-ı Hakîm dedelerinin işledikleri bu cürmü onlara hatırlatırken “Niçin Peygamberleri öldürüyorsunuz” (Bakara, 91) şeklindeki ifadeyle mezkûr suçu asr-ı saadetteki Yahudilere izafe eder. Çünkü zihniyet aynıdır ve değişen en ufak bir ayrıntı yoktur. Değişen sadece muhtelif senaryolardaki farklı aktörlerdir. Roller değişiyor yani anlayacağımız.

Bizim açımızdan “ötekiler” olan dış mihraklara duyulan en ufak bir meyil, hayatını onların helâkına adayan Uhud’daki Hz. Hamza’nın kanına denk geliyor. Tescilli bir gayr-i müslime karşı hissettiğiniz en ufak bir özenti duygusuyla Peygamber amcasını öldürtmekle kalmayıp, ölü bedenindeki kalbini çıkartıp emecek kadar kindâr davranan “âkiletu’l-kebid” Hindler’in filine ortak oluyorsunuz sanki. Bilalleri, Habbabları çölün kızgın kumlarında insaniyete meydan okurcasına akıl almaz işkencelere maruz bırakan Ümeyye’lerle aynı kulvarda at koşturuyorsunuz neredeyse. Dost edindikleri ehl-i küfre “şayet siz yaşadığınız bu beldeden çıkartılırsanız biz de muhakkak sizinle çıkacağız” (Haşr, 11) diyen nifak ehli ile bu günkü garplılara “Siz neyi giyinirseniz bizler sizin kayıtsız taklitçileriniz olacağız, neyi üretirseniz destek olup tüketeceğiz” diyen şuur yoksunu günümüz Müslümanı arasında ortaya konan eylem anlamında bir fark var mıdır acep?

Dün Herzl'e "Şehit kanıyla alınmış toprakları para ile satacak değilim" diyerek rest çeken Abdülhamid'in topraklarında büyüyor Siyonizm merkezli müesseseler. Abdülhamid'in torunları tarif edilemez bir zevkle içiyorlar Coca Colayı. Filistin, Mali, Patani, Myanmar umurunda bile olmuyor anlık zevkleri uğruna tatmin olurlarken. Serinlemeleriyle oluşan "oh" dedirten halin "Abdülkadir Molla"yı "âh" dedirttiğini, yudumladıkları her bir litrenin Filistinde'ki "Ahmet Yasin'in gözyaşlarına tekabül ettiğini bir türlü kestiremiyorlar.

I'Ermit'e Teşekkür (!)

1096 yılında gerçekleştirilen Haçlı savaşları münasebetiyle Coca Cola zihniyetinin dedeleri Anadolu'ya saldırma gayesiyle İznik kıyılarına gelmişlerdi. Karınları acıkınca yakaladıkları Müslüman çocukları öldürüp parçalamışlar, şişlere takıp ateşte kızartmışlar ve henüz pişmeden çiğ çiğ yemişlerdi. Antakya'ya ulaştıklarında yerde yatan şehit Türklerin cesetlerini toplamışlar, etlerini kemiklerinden ayırmışlar ve tuzlayıp pişirerek yemişlerdi. Şimdi bu yabânîlerin neslini, cesetleri yenilen kahraman Türklerin gafil ve cahil nesli kalkındırıyor. İcra edilen her bir meyil ve destek faaliyetiyle şehitlerin kemikleri sızlatılıyor. Acı olan şu ki; dün onların kemiklerini sıyıranlarla aynı safta olan gafiller bu gün o mukaddes şehitlerin aziz hatırasını hiçe sayarak seleflerine misliyle eziyette bulunuyorlar.

İçtiğimiz her bir Coca Cola'yla teşekkürlerimizi sunuyoruz aslında bazı mercilere. Bunaltıcı sıcağın altında yudumladığımız Cola'yı tüketirken Antakya'da haçlı askerlerine "Açlığınızın sebebi korkaklığınızdır. Türk cesetlerini toplayın. Tuzlayarak pişirilirse daha lezzetli olur" diyen Pierre I'Ermit'in kin dolu şu sözleri çınlasın kulaklarımızda. Cebimizden ücret ödeyerek, malımızı ve hatta canımızı onun hatırasını yaşatma uğruna bezl ederek teşekkürlerimizi sunalım ona (!).

Maarra'ların ve Hayfa'ların paralı talepçileri

Tarihteki kıyımların, katliamların ve barbarlıkların paralı talepçileriyiz esasında. Yani aynı katliamların fazlasıyla üzerimizde tahakkuk etmesi için besliyoruz canilerimizi. Evlerimizin tarumar edilmesi, çocuklarımızın öldürülmesi, kadınlarımızın namuslarının hiçe sayılması için semirtiyoruz cellatlarımızı. Daha dün Maarra'yı kan gölüne çeviren zihniyetin İstanbul'u ayrıcalıklı tutacağını mı sanıyoruz yoksa? Haçlıların azgın sürüsü Halep'in Maarra kasabasını ele geçirdikten sonra baş gösteren kıtlık sürecinde bataklıklardaki kokuşmuş Müslüman cesetlerini çıkararak birer birer parçalayıp tuzlayarak yemişlerdi. 1099 yılında Frank kumandanı Raymond, Maarra'yı işgal ederek orada yüz binlerce Müslümanı katletmişti. Bu gün Irak'ta yaptıkları ve bütün bir Dünya'ya teşhir ettikleri rezalet manzaraları dünden farklı değildir aslında. Dedik ya zihniyet aynı diye. Ebu Gureypte'ki Fatma Nur bacının feryatları adına "âh" dahi edemeyen hassasiyet damarları tıkanmış Müslümanlar değil miyiz biz? Filistinli çocukların Arş'ı titreten yakarışlarına kulak vermek şöyle dursun, serinlemek için aldığımız kolalarla onların katillerini besleyen marka Müslümanları değil miyiz? Davetçisiyiz bu halimizle yeni hezimetlerin. Yok oluşlara, Endülüs katliamlarına,

Engizisyon’lara, Vietnamlara, el-Bara’lara, Hayfa’lara, Maarra’lara davetiye çıkaranlarız bu hazin halimizle.

Kudüs’teki diz boyu kanlar ve II. Urban

Yine yıl 1096’dır. Yetmiş bin Müslümanı sırf Rabbim Allah’tır dedikleri için kılıçtan geçiren gaddar Haçlılar Hz. Ömer camiine sığınan on bin mümini de hunharca katletmişlerdi. Namazgâh olmaktan çıkıp adeta bir mezbaha halini alan mescit gavur çizmelerinin kirlettiği halılarına ağıt yakarken bütün dünya Müslümanların zilletine ağlamaktaydı o günlerde. Şimdi yaşanan hale ise gözyaşları kâfi gelmez elbette. Safların netliği gitmiş, çizgiler kaymış, taraf mefhumu külliyen izale olmuş. Kimin kimle olduğu belli değil. Bu da yetmezmiş gibi ezelde düşman bellenenler yahut en azından bellenmesi gerekenler dost addedilmiş durumda. Soğuk savaş sıcak harbi gölgelemiş yani anlaşılan. Yalancı tebessümler, sahte gülücükler evvel zamanda akıtılan ecdat kanını unutturmuş gafletine mağrur olmuş zavallı nesle. İşte bu yüzdendir gördüğümüz özentiler, taklitler, sarmaş dolaş diyalog fotoğrafları ve daha niceleri…

Vatikan her dem Müslümanların öldürülüp etlerinin yenilmesini telkin etmiştir. Tarihin sayfaları karıştırıldığında daha nice hesaplaşma portreleri çıkar karşımıza. O sayfalardan biri II. Urban’ı kaydetmektedir. Hayatı boyunca İslam’a ait bir tek nefer bırakılmaması gerektiği görüşüyle yaşayan Papa II. Urban’ın hem fikirleri olan şereften yoksun torunlarıyla sulh etti bu ümmet. Sulh etti fakat başına gelecekleri tahmin dahi edemedi bu barış sürecinde. II. Urban’ı hatırlayamadığı gibi Godefroy’u da unuttu hem de çok çabuk. Birinci Haçlı seferinde Müslüman kıyımına öncülük eden Godefroy de Bouillon, II. Urban’a yazdığı mektupta şunları söylüyordu: “Kudüste bulunan bütün Müslümanları öldürdük. Şunu bilin ki; Süleyman mabedinde atlarımızın dizlerine kadar Müslüman kanına batmış olarak yüzüyoruz.” Tel Aviv’in âmentüsüne ne kadar da muvafıktır şu talihsiz cümleler değil mi?

Dün Kudüs’teydi oluk oluk akan kanlar yarın burada. Üzerlerine yazdıkları “Sevgi, Özgür, Barış” gibi isimlerle bize sattıkları Cola’ların yerini üstlerinde aynı isimlerin yer aldığı Molotoflar ve füzeler alacak belki yarın. Verdiğimiz paralarla öldürecekler bizi hem de beş kuruş masrafa girmeden. Cebimizden kandırıp ustaca (ç) aldıkları meblağlarla girecekler evlerimize, onlarla harap edecekler beldelerimizi bu pürmelal halimiz şayet değişmezse. Uyanma bile yetmez şimdi bize. Necat ve kurtuluşumuz uyanmanın uyarmaya dönüştüğü bir zaman ve zeminde toplu hareketlerin doğuracağı “ıslah olmuş cemiyetler” olmamızda gizlidir belki de.

Tarihleri yıkım, mazileri soykırım

Mazisi soykırım, sömürge, yıkım ve yakımdan ibaret olan Batı her zaman ve zeminde insanlığın başına büsbütün bela olmuştur. Tükenmeyen dertlerin, bitmeyen acıların, onmayan yaraların arka planında hep Batı vardır. 1862 -1906 yılları arasında bir milyon Cezayirli’yi öldüren canilerden insanlığın yaralarına merhem olmaları beklenebilir mi? Sayıları belirsiz Cezayirli’ye akıl almaz işkenceler uygulayanlar hatta onları bir takım tıbbî deneylerde kobay olarak kullananlardan her hangi bir ıslah eylemi sadır olabilir mi? Takribi rakamla 1.8 milyon Cezayirli köylü Fransızların kullandıkları napalm

bombalarının etkisiyle harap olan evlerini ve karyelerini terk etmek mecburiyetinde kaldılar. Toplama kamplarında 2.5 milyon Cezayirli Müslümanı tecrit edenler de bu haydutlardır.

Vatansız bir halk için halksız bir vatan

Kudüs'le Mekke arasında nebevi bir bağ vardır. İbrahim (Aleyhisselam) Kudüs topraklarından getirdiği ehlini Mekke'ye yerleştirmiş ve Rabb-i Rahim'ine açarak ellerini "Rabbimiz! Şüphesiz ben zürriyetimin bir kısmını ekinsiz bir, son derece yasaklı kılımış evinin yanında namazı hakkıyla kılsınlar diye yerleştirdim, artık sen insanlardan birtakım gönülleri onlara doğru arzu ve sevgiyle koşar bir halde kıl ve kendilerini ürünlerden rızıklandır!" (İbrahim, 37) diye niyazda bulunmuştu. Rabbi'nin icabeti gecikmemişti bu duaya. Başka bir yakarışında neslinden insanlara Allah'ın ayetlerini okuyacak, kitabı ve hikmeti öğretecek ve onları maddi ve manevi kirlerden arındıracak" (Bakara, 129) bir peygamber talep ederek istekte bulunan İbrahim Aleyhisselam'ın duası Hz. Peygamberin gönderilişi ile kabul olmuştu. Hz. Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)bu icabeti "Ben dedem İbrahim'in duasıyım" buyurarak ifade etmişti. (Taberî, Camiu'l-Beyân, I/800 Daru'l-Hadis, Kahire, 2010)

Kudüs'ten Mekke'ye gelerek Millet-i İbrahim çizgisinin ilk bağını oluşturan Hz. İbrahim'e, Miraç'a giderken Mekke'den Kudüs'e giderek mukabelede bulunan Hz. Peygamberle pekişti bu muhkem irtibat. Bu şunu göstermekteydi aslında: Kudüs demek Millet-i İbrahim demekti. Mescid-i Aksa demek İslam demekti. Bu anlamda Kâbe ile Mescid-i Aksa arasında pek de bir fark yoktur aslında. İkisi de Şeairullaah'tan. İkisi de Allah'a secde eden Mü'minlerin yöneldiği kutsal bir mekân olma şerefine nail olmuş iki yapıt.

Şaron ve benzeri alçakların emirleriyle Filistin'den müminleri tahliye faaliyetlerine hız veren İsrail "Vatansız bir halk için halksız bir vatan" sloganıyla hareket etti. Kral Davut katliamı, Deir Yasin katliamı, Saf Saf köyü, Kibya köyü katliamları… Hepsi şu güne dek insanlık tarihini kaydeden sayfaların yüzlerinde siyah bir leke olarak kalmış ve kalacak olan ibretlik vakıalar. Sabra ve Şatila katliamları da bunlardan farksız belki daha kötüsü. Şimdilerde yeni katliamları beklercesine ve hatta istercesine aynı mercilere yapılan destek faaliyetlerini anlamak mümkün değil. Mc Donalds'lar'ı tıklım tıklım dolduran halkımız kemiklerini çatırdatırcasına üstlerinde gezinen gâvur çizmeleriyle kendine geleceğe benziyor ancak.

Uyanış ne zaman? Namlu eşiğinde mi?

Sözle yola gelmeyenler bela ile uslana gelmişlerdir her zaman. Onun için "bir musibetin bin nasihatten evla" olduğu söylenmemiş midir? Yakın zamanda, bütün uyarılara rağmen Sırplarla yakın bir bağ içerisinde olmaktan geri durmayan Bosna'lı Müslümanlar bir sabah Sırplıların kendilerine yönelttikleri namluların gölgesinde kendilerine gelmişlerdi. Fakat faydasız bir uyanıştı bu. Bu uyanış sırplıların Müslüman Bosnalı'ları mermi yağmuruna tutmasına engel olamamıştı. Zira âmentüsüydü bu onların ve şimdikilerin. Namluyla yola gelmek, Bosnalı kadınların göğüslerine kamalarla haç çizilmesini, babaların gözleri önünde kızlarına tecavüz edilmesini ve hatta kadınların mahrem uzuvlarına kola şişelerinin sokulmasını engelleyememişti.

Aynı fırsatı yakaladıkları ilk anda yukarıda anlatılan cevru cefaların aynılarını yahut daha şeditlerini bizlere uygulayacaklarından hiç şüphemiz olmasın. Fiilî işgalin maddî külfetini bile layık görmüyor bize Batı. Onun için ileride üzerimize sıkacakları kurşunların paralarını dahi yine bize ödettiriyorlar. Coca Cola, Mc Donalds gibi direkt olarak Küresel eşkıyayı finanse eden firmalara ödediğimiz paralarla dolaylı olarak satın alıyoruz müstakbel kurşunlarımızı. Bir de verdiğimiz paralarla peşinen satın aldığımız ve dönüşümü tamamen Filistin'deki Ahmet'lerin gözyaşları olan Coca Cola'lar var. Hepsinden öte yarın Mahşer'de "bu senin öldürdüklerindir" denilerek önümüze konulan bebeklerin, çocukların hesabı var.

Velhâsıl;

Efendimiz Aleyhissalatü vesselam; "Kim yarım kelimeyle de olsa bir Müslümanın öldürülmesine yardımcı olursa (yarın kıyamette) alnında (bu kişi) Allah'ın rahmetinden ümidini kesmiş biridir" şeklinde yazılı olacak" buyurmaktadır. (İbn Mace 2620) Hadisten de anlaşıldığı üzere katile en ufak bir destekle de olsa yardımcı olan en az onun kadar mücrimdir. Birbirine olan muhabbetleri, yardımlaşmaları, aynı dertle dertlenmeleri hususundaki irtibatlarını kimi zaman muhkem bir binaya benzeten, kimi zaman da insan vücuduyla misallendiren Hz. Peygamber'in ümmeti bu gün eylem sahasında katile destek oluyor. Müslümanların sıkıntısıyla hafakanlar geçirmemenin onların safı dışında kalma anlamına geldiğini vurgulayan nebevî hadislerin muhatapları bu gün Zâlim'den yana saf tutuyor. Meydanlara indiklerinde "Kahrolsun İsrail" diye pankart açanlar, Dünyevî menfaatleri gereği Siyonist bankalarla işbirliği mahiyetinde imza masasına oturabiliyorlar. Billboardlara "İsrail'i Tel'in" eden sloganlar yazanlar sosyal hayatlarında, işlerinde, siyasi düşüncelerinde, iktisadi işlerinde onlara özenti yahut onlardan tesirlenme girdabından yakalarını bir türlü kurtaramıyorlar.

Bir yandan kal ile yerdiklerimizi hal ile seversek, sözde lanetlediklerimizi eylemde desteklersek arz ettiğimiz manzara gayet komik duracaktır. Satın aldığı kolalarla iş sahasında adeta "Kalkınsın Coca Cola" deyip, meydanlarda avazı çıktığı kadar "Katil İsrail kahrola" diye bağıranların tepkilerinin kıymet-i harbiyesi ne olur acaba? Buna siz ister cinnet telkin eden bir ucube deyin, ister istihza. Lakin ortada bir gerçek var ki bu gidişatın sonu ancak çıkmaza… Yazımızı Üstadın dizesiyle bitirelim:

[quote width="auto" align="left|right|none" border="COLOR" color="COLOR" title=""]

"Hangi lisanda sorsam, Çince mi Maçin'ce mi?

Ne gün dirileceğiz, Kıyamet gelince mi?"

Ö.F.K.

[/quote]